

© Leopold Lindelauff
Januari 2025

Zonder naam

(50 jaar geleden)

Op vrijdag 20 december en dinsdag 31 december 1974 werden de laatste kolenwagens met steenkool in de twee enige nog resterende steenkoolmijnen, de Julia te Eygelshoven en de Oranje-Nassau I te Heerlen, naar boven gehaald.
([https://nl.wikipedia.org/wiki/Mijnsluiting_in_Limburg_\(Nederland\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Mijnsluiting_in_Limburg_(Nederland)))

1

Hij was de eerste blijkbaar, die ochtend. Bart wandelde met zijn trouwe viervoeter, Bobby, zoals elke ochtend vanuit de wijk waar hij nu al zo'n jaar of drie in een van de steeds maar toenemende appartementen woonde, het kleine park behorende bij het achttiende eeuwse kasteeltje in. Bobby kon daar naar hartenlust vrij rond dwalen, hetgeen hij dan ook deze ochtend weer deed. Totdat hij ineens stil bleef staan en, geheel tegen zijn normale doen in, begon te blaffen. Bart liep er verbaasd naartoe, hem tegelijkertijd toe roepend daarmee te stoppen. 'Allee Bobby, niet doen, zwijg'. Hij wist dat de mensen die er woonden niet te spreken waren over blaffende honden. Dat had een van de bewoners – het kasteeltje was intussen ook in appartementen opgedeeld – hem tijdens een van hun parkbezoeken laten weten. Bart versnelde dan ook zijn pas toen hij zag en hoorde vooral dat Bobby niet van plan was aan die opdracht om te zwijgen te voldoen. 'Allee' sprak hij opnieuw, terwijl hij zich naar hem voorover boog waarbij hij tevens zag dat de neus van Bobby tegen iets duwde dat op een schoen leek. Een vrouwenschoen meende hij zelfs te kunnen zien. Hij haakte de hond vast aan zijn lijn, trok die daar weg en duwde met de andere hand iets van het struikgewas aan de kant. Zich nog ietsje verder voorover buigend, zag hij inderdaad een vrouwenschoen met daar nog een voet en been uit stekend. Door de struik nog iets verder aan de kant te duwen, zag hij dat het been enkel tot aan de knie reikte.

Meteen laat hij de struik los, gaat recht staan, trekt Bobby weg en loopt van die plek weg. Zodra hij daar enkele meters van verwijderd is, strekt hij zijn lichaam helemaal recht en haalt hij diep adem. Zuurstof en frisse lucht dat is waar hij nu nood aan heeft. Terwijl hij daar zo staat en Bobby telkens aan de lijn trekt om naar die plek terug te kunnen, realiseert Bart zich dat hij waarschijnlijk een deel van een vermoorde mens gevonden heeft. Hij neemt niet aan dat iemand zo maar een deel van een mensenbeen is kwijt geraakt of dat hier per ongeluk achter heeft gelaten. Op het moment dat hij zijn telefoon uit zijn broekzak haalt om de politie te bellen bedenkt hij zich dat het misschien helemaal geen echt menselijk been is, maar een prothese of een deel van een etalagepop. Daarop maakt hij zijn trouwe viervoeter, tegen al zijn principes in, vast aan een van de bomen en gaat hij terug naar de vindplaats. Eerst maakt hij enkele foto's en tenslotte durft hij het been met zijn linker hand aan te raken in de hoop zo te achterhalen of dit een echt been is of niet. Wanneer hij het zachtjes aanraakt en er lichtjes in knijpt voelt dat allemaal heel echt aan. Of dat betekent dat het ook echt is, durft hij echter niet met honderd procent zekerheid te zeggen. Hij besluit dan toch maar de politie te bellen en hen mede te delen dat hij in het parkje een vrouwenbeen gevonden meent te hebben.

2

De wijkagent kreeg vanuit de centrale de opdracht om in het parkje bij het kasteeltje te gaan kijken of daar werkelijk een deel van een vrouwenbeen lag of dat iemand een grap met hen uit haalde. Een van de centralisten zocht meteen of ze een dergelijke melding op de zogenaamde sociale netwerken kon vinden. Hetgeen toch niet het geval bleek te zijn.

Wijkagent Cees Heijmans, vijf-en-veertig jaar en al vele dienstjaren, had in die jaren al van alles mee gemaakt, ook zogenaamde grappen. Maar een vrouwenbeen had daar nooit toe behoord, zelfs niet als grap. Hij stapt van zijn fiets, waarmee hij zo veel als mogelijk onderweg is, die kan hij overal parkeren, iets dat met een auto steeds moeilijker is, ook in hun wijk. Bovendien kan hij zich daarmee in het overgrote deel van de wijk veel sneller verplaatsen. Hij is ervan overtuigd dat hij zich zelfs sneller dan een Ferrari van de ene naar de andere plek in zijn wijk verplaatst.

Met die fiets aan de hand loopt hij door het geopende, uit twee delen bestaande, hek van het park. Het originele achttiende eeuwse hek is intussen door deze moderne versie vervangen, die geheel geautomatiseerd op vaste tijdstippen op slot gaat en ook weer geopend wordt. Iets waar de bewoners van de appartementen jarenlang voor geijverd hebben. Nachtelijk lawaai, vaak vooral door dronken jongeren, stelden ze niet op prijs waardoor het bestuur van de toen nog zelfstandige gemeente, die

eigenaar van het park is, voor deze oplossing had gekozen. Naast dat hek was er aan de andere zijde van het park nog een andere ingang, bestaand uit een poort voor voetgangers. Die hoorde echter continu op slot te zijn, mede met behulp van een fietsslot, voorzien van een viercijferige code. Cees registreerde in zijn hoofd dat hij daar zo meteen ook een kijkje moest gaan nemen.

Hij plaatste zijn fiets tegen een van de eeuwenoude bomen en keek om zich heen, op zoek naar de persoon die de melding van de vondst van iets dat op een vrouwenbeen leek, door had gegeven. Al snel nam hij een stevig gebouwde zestiger waar, met daarnaast een kleine hond liggend waarvan de staart vrolijk op een neer zwiepte. Toen Cees naderde sprong de hond op met waarschijnlijk de bedoeling Cees te begroeten, hetgeen echter door de lijn waaraan die bevestigd was, onmogelijk werd gemaakt. De twee mannen knikten elkaar toe waarna Cees zich even bukte om het hondje te begroeten met een aai over zijn rug. 'U hebt' begon Cees, waarop de man, 'Bart Vrolijk' had hij zich aan hem voorgesteld, 'volgt u mij maar' zei en zich op weg maakte naar waar het te doen was, naar Cees aannam.

3

Beide mannen stonden al snel voor de struik waar Bobby de ontdekking had gedaan, die ertoe had geleid dat Bart de politie had gebeld. Cees bukte voorover waarbij hij de struik iets aan de kant duwde. Met zijn telefoon maakte hij enkele foto's waarna ook hij eens aan het been voelde. Ook ging hij iets dieper onder de struik om het uiteinde van het been beter te kunnen bekijken. Met name om te zien of er iets van bot zichtbaar was en bloed misschien. Zodra hij op zijn knieën zat en die plek beter kon bekijken, zag hij inderdaad beide, zowel bot, dat volgens hem doorgezaagd leek, als donkere plekken, ook op de grond in de aarde gesijpeld, dat, zover hij dan kon beoordelen, op bloed leek. Ook van dat alles maakte hij foto's en als laatste maakte hij een filmpje van het geheel. Toen hij daarmee klaar was, belde hij, nog steeds op diezelfde plek op zijn knieën zittend, naar het hoofdkantoor waar hij aan degene die hij aan de lijn kreeg uitlegde wat hij op dat moment waarnam en zijn conclusies meenden te kunnen zijn, en stuurde hij, nog tijdens dat gesprek, de foto's en het filmpje naar die collega door. Bart bekeek dit alles in stilte, continu Bobby op afstand houdend door de lijn zo strak als mogelijk te houden. Tevens begreep hij uit het gesprek dat de wijkagent voerde dat ze inderdaad een echt mensenledemaat hadden gevonden. Die gedachte maakte dat hij zich toch enigszins misselijk begon te voelen, waarop hij besloot afstand van die plek te nemen. Dat deed

hij door op menige meters van die plek verwijderd op een bank plaats te nemen.

Voordat hij het goed en wel door had, stond ineens een jonge man naast hem. Die hield hem een of ander apparaat in de buurt van zijn mond, nadat hij hem een vraag had gesteld. Een vraag die hij niet echt had gehoord, waarop hij 'Sorry, wat vroeg je?' zei. 'Klopt het dat daar een vrouwenlichaam ligt?' Bart keek naar de man, duwde het apparaat dat hij hem voor hield aan de kant en zei 'Wie bent u en hoe komt u aan die onzin?' De jonge man glimlachte en zei 'Kom aan, ik hoorde op de politieradio toch iets over een vindplaats hier in dit park, iets van een dode vrouw. U zit hier niet zo maar, neem ik aan. Weet u daar misschien iets van?' Bart schudde met het hoofd. Niet zo zeer omdat hij er niets vanaf wist, want dat was natuurlijk niet zo. Maar vanwege de drang en zucht naar sensatie door de media. Nog voordat ook maar enig onderzoek plaats heeft gevonden en eventuele nabestaanden op de hoogte gebracht kunnen worden, staat hier al iemand op zoek naar sappig nieuws. 'Ik weet helemaal niets, mijnheer' antwoordde hij. 'Ik was hier aan de wandel met mijn hondje en dacht even rustig van de natuur en de stilte te kunnen genieten. Laat u mij nu met rust'. De jonge man had dit niet verwacht en twijfelde kort over wat hem te doen stond, toen hij een agent onder de struiken uit zag komen. Nog voordat die recht stond, stond de jonge man al voor hem, met ook nu weer de opnameapparatuur naar voren gericht.

'Wie bent u?' vroeg Cees, de wijkagent. 'Sil Asters' antwoordde deze. 'Journalist van de lokale internetradio WARM NEST genaamd'. Hij

toonde een kaartje met op de achterkant een foto van hem en de vermelding van zijn naam en functie "Journalist". Hier moest Cees even over nadenken. Radio, was dit nu de manier en hét moment waarop hij eeuwige roem zou kunnen vergaren? Hij besloot het erop te wagen en zei 'Dit is een plaats delict, beste Sil. Ik moet u dan ook vragen hier zo snel als mogelijk te vertrekken'. Hierbij maande hij hem, door zijn armen gespreid te houden en de journalist op die wijze op afstand te houden, hem naar een ander deel van het park te dirigeren. Aansluitend gaf hij aan de vinders, Bart en Bobby, te kennen het park niet te mogen verlaten en te blijven waar ze zich op dat moment bevonden. 'Mijn collega's zullen vezels van uw kleren en haren van u en uw hondje, Bobby was het is het niet, willen nemen om op die manier te weten dat die van u afkomstig zijn wanneer ze die op de vindplaats aantreffen'.

Hierna ging hij naar zijn fiets waar hij afzetlint met het politielogo uit een van de tassen haalde en de ingang van het park ermee afsloot. Voordat hij de andere ingang kon controleren,

diende hij op zijn collega's te wachten die al tijdens het telefoongesprek met zijn collega, op weg waren gestuurd.

4

Stijn Vaessen, politie-inspecteur én diens collega en ook inspecteur bij de politie, Martine van Zijl springen haast uit de auto, zodra die stil staat. Martine, moet zelfs nog even terug om de sleutel uit het contact te halen. Dat krijg je met die nieuwe types, denkt ze, waarbij je geen sleutel meer nodig hebt om de motor te starten, de deuren te openen en af te sluiten. Hun collega en wijkagent houdt het politielint omhoog, zodat ze niet al te veel moeten bukken om het park in te stappen. 'Wat is er gevonden?' roept Sil, de journalist, intussen. Of ze hem horen weet hij niet, een reactie blijft tenslotte uit. Hij weet echter dat echt goede journalistiek een kwestie van lange adem is. Hij zal daar dan ook zo lang als het nodig is én tot hij zinvolle informatie heeft gekregen, blijven.

In het park lopen beiden, begeleidt door de wijkagent, rustig naar de plek waar vandaag alles om draait. Een vrouwenbeen, of tenminste een deel daarvan, wordt niet elke dag zo maar her en der gevonden. Zowel Martine als Stijn hebben dat beiden nog niet eerder aan de hand gehad. En dat terwijl de een, Stijn, al twaalf en Martine al veertien jaar als inspecteur op de teller heeft staan. Daarvoor in de plaats zijn ze echter wel bij vele complete, dode, mensen betrokken geweest. Waarvan het merendeel, zo'n negentig procent definitief moord was en de rest oftewel onverklaarbaar of zelfdoding. Helaas hadden ze niet bij alle moordzaken ook de daadwerkelijke dader kunnen aanwijzen en vatten. Martine had een iets hoger aantal daders

dan Stijn kunnen vatten. Niet zo zeer door die twee jaar dat zij langer in dienst is als inspecteur. Nee, tijdens het sabbatical jaar dat hij, drie jaar geleden had genomen, was Martine er in geslaagd enkele reeds jaren geleden gepleegde moorden alsnog op te lossen. 'Je kunt je niet voorstellen' had ze hem bij zijn terugkeer vertelt 'hoe gelukkig de familieleden daarmee waren'. En aan haar directe leidinggevende, commissaris Fien Corten, had ze het verzoek gedaan om een afdeling 'Cold Cases' op te starten. Haar reactie was geweest dat ze niet in Amerika waren en daar geen geld en tijd voor hebben. 'Laat ons eerst maar eens alle actuele moorden oplossen. Dat is al moeilijk genoeg'. Martine weet inderdaad uit eigen ervaring dat ze er steeds meer en beter in slagen om dergelijke zaken opgelost te krijgen, dankzij de toename van allerhande technische hulpmiddelen. Toch blijven er altijd nog enkele die niet op te lossen blijken of waar men wel iemand verdenkt, echter geen of niet de juiste bewijzen kan verzamelen om die ook voor een rechter veroordeeld te krijgen.

Zo ook nu, een schoen, een voet en een deel van een been, een vrouwenbeen dat meent ze toch duidelijk te kunnen zien en te voelen wanneer ze ernaast gehurkt zit. Nog steeds onder de struik waar die door Bobby gevonden is. Totdat hun collega's van de forensische dienst alle sporen vast hebben gelegd, mag dit niet verplaatst worden. Zij en haar collega zullen geen sporen achterlaten, zoals ze daar zitten in hun witte pakken en blauwe hoezen over schoenen en handen. 'Kom op' zegt een zware

stem. 'Aha Wilbert is er ook' zegt Martine, die deze stem uit duizenden kan herkennen, zonder dat ze de enorme gestalte, ook in wit en blauw gekleed en zelfs voorzien van een mondkapje, hoeft te zien. 'Zal ik je helpen?' vraagt diezelfde stem nog, waarna ze een enorm grote handschoen aangereikt krijgt en vast pakt zodat ze zonder te vallen onder de struik uit kan geraken. 'En? Wat hebben we hier?' vraagt een schelle vrouwenstem, die enkel van Emmie afkomstig kan zijn, zo weet Martine. Emmie en Wilbert zijn al jaren een samenwerkend duo als Martine met Stijn. Het viertal heeft elkaar dan ook op vele plaatsen delict ontmoet, waarna ze vaak weken lang samen naar de dader of daders hebben gezocht. Het ene koppel door op basis van feiten en bewijzen op zoek te gaan naar mogelijke scenario's, motieven en verdachten en het andere door de benodigde en aanwezige rechtmatig verkregen bewijzen te vergaren.

5

Diezelfde avond nog zit datzelfde viertal, zoals zo vaak, samen aan een van de tafels die hun afdeling rijk is. Aan het hoofd van de tafel zit, zoals altijd tijdens een dergelijk onderzoek, hun hoogste leidinggevende, commissaris Fien Corten om van hen te vernemen wat gevonden is en op welke wijze ze denken het onderzoek voort te zetten.

'Ik vernam net voordat ik mijn telefoon op NIET STOREN had gezet, van een van de collega's in het lab' aldus Emmie 'dat in de schoen een papiertje is gevonden. Kijk'. Hierbij start ze met een afstandsbediening de beamer op die aan het plafond bevestigd is, waardoor tevens het benodigde scherm uit het plafond, vlak voor een van de muren, rolt. Al snel wordt een foto zichtbaar met daarop een klein stukje wit-gelig papier waarop met een pen iets geschreven is. De inkt van de pen is enigszins nat geworden en uitgelopen. 'Ze zijn nog bezig alles voorzichtig te drogen zodat de tekst beter zichtbaar wordt. Het vermoeden van hen is echter nu al dat het coördinaten zijn'. 'Coördinaten?' vraagt de commissaris verbaasd. 'Van wat dan?' Ze kijkt naar haar vier collega's en medewerkers. Drie trekken voorlopig nog hun schouders op. Martine zegt echter 'Van een volgend deel van het lichaam, neem ik aan'. 'Hoe kom je daar nu bij?' vraagt commissaris Corten. 'Weet niet' zegt Martine, hierbij haar schouders optrekkend. 'Een gevoel'. Ze ziet aan de blik van de commissaris dat die dat "gevoel" maar niets vindt. 'Maar we zullen op een gedegen wijze

onderzoek voeren, hoor' voegt ze er dan ook snel aan toe. 'Laten we nu eerst maar eens de verdere resultaten van het lab afwachten' zegt Wilbert – met een voor zijn doen onwerkelijk stille stem – de boel enigszins sussend. Commissaris Corten kijkt eerst eens op haar horloge en dan iedereen aan tafel aan. 'En? Is er nog iets? Anders zou ik zeggen, laat ons allemaal naar huis gaan, goed uitrusten en morgen met hernieuwde energie weer aan de slag gaan'. Nog zonder enige reactie van de medewerkers af te wachten, staat ze op, plaatst ze de stoel terug onder de tafel, knikt nog een keer naar hen allen en verlaat verder stilzwijgend de kamer. Totdat ze ook de afdeling verlaten heeft, nadat ze haar jas en tas op haar kantoor op heeft gehaald, blijft het stil aan de tafel. Zodra iedereen de melding NIET STOREN op hun telefoon weer uit heeft gezet, piept die van Emmie. 'Marokko' leest ze hardop voor. 'Huh?' zegt een van hen. Zij schudt haar hoofd en trekt haar schouders op en typt '?'. 'Coördinaten' komt meteen als antwoord terug.

6

'Weet je dat wel zeker?' 'Nee natuurlijk niet, het kan ook een vijf zijn in plaats van een drie'. Haar collega doet er het zwijgen toe. Het klopt wat ze zegt, hij heeft het zelf gezien. De geschreven cijfers waren zo uitgelopen dat het een drie of een vijf kon zijn. Met die drie kwamen ze met die coördinaten ergens in een nogal onherbergzaam deel van Marokko terecht. En niet enkel bij die eerst reeks, ook bij de tweede wisten ze niet zeker of dat eerste cijfer een drie of een vijf was. Bovendien was er nog een cijfer waarvan ze niet zeker wisten of dat een zeven of en negen was. Al met al hadden ze zo vier verschillende plekken die met de combinaties bedoeld konden zijn.

1. Een landbouwgebied in de buurt van Kortrijk;
2. Onherbergzaam gebied in Marokko;
3. Bos in Beringen;
4. Mijnterril, ook in Beringen.

En dat enkel omdat een zeven een negen kon zijn of omgekeerd én hetzelfde voor twee vijven die drieën konden zijn. 'Wanneer we Marokko nu eens uitsluiten' zei hij 'twee van de overige drie zijn in onze provincie en op niet al te grote afstand, toch?' Zijn collega knikt. 'We kunnen die gegevens zo aan Emmie en haar collega's doorgeven, toch? Meer kunnen we voorlopig nog niet doen. Enkel nog aan de wetsdokter vragen of die iets opvallends aan het been en de voet kan vinden'. Weer bevestigt een knik dat zij het helemaal met hem eens is.

De ochtend erna bekijken de beide inspecteurs, Stijn en Martine, samen met Ruud van Oyen de patholoog anatoom, een vrouwenbeen dat op de onderzoekstafel ligt. De schoen ligt ernaast in een plastic zak. De bevindingen van het onderzoek aan die schoen zijn reeds in een rapport verwerkt dat Martine vast houdt. 'Sneakers, maat vijf-en-dertig, kleur rozerood, in China gemaakt, veel gebruikt, zowel de zool als de schoen zelf vertonen gebruiksschade'. 'En het briefje?' vraagt Stijn. 'Tja, dat heb je gisteren zelf gezien. De tekst is moeilijk leesbaar doordat die is uitgelopen. Ze menen daar echter een viertal mogelijke locaties uit te kunnen distilleren, waarvan twee in onze provincie; een bos in Beringen en de mijnterril, ook in Beringen'. 'Beringen' reageert Ruud 'een gemeente met een mijnverleden'. De twee kijken hem aan, benieuwd naar wat komen gaat. 'Weten jullie dat het kasteeltje waar dit been in de buurt is gevonden, behalve door de Duitsers in de Tweede Oorlog ook gedurende nogal wat jaren een deel van de directie van de Limburgse steenkoolmijnen heeft gehuisvest?' De twee, Stijn en Martine, schudden beiden het hoofd. 'Dus, wie weet zou dat de link kunnen zijn' aldus Ruud. 'Mmm' reageert Stijn. 'Kan. Wat magertjes maar het kan. We kunnen daar eens mee beginnen'. Na een korte stilte vraagt Martine aan Ruud 'Dus jij zou ons adviseren om in Beringen te beginnen met zoeken?' Ruud knikt en zegt "Wanneer we ervan uit gaan dat het niet in Marokko is, dan blijven er nog twee

in onze provincie over, allebei in dezelfde omgeving. Dan lijken die twee me inderdaad het beste om mee te beginnen'. De drie maken zich op weg naar het kantoor van Ruud waar hij hen ook de overige bevindingen, over het been zelf, mee zal delen en hen het rapport mee zal geven.

'De vrouw' zo begint hij zodra ze alle drie aan de tafel in zijn kantoor plaats hebben genomen 'zal geen kind en geen tiener meer zijn. Ook vermoed ik dat ze geen twintiger en dertiger meer is. Eerder een veertiger of zelfs vijftiger. Ik zou het een zogenaamde rijpe huid noemen. De elasticiteit is er dan uit. Bovendien zal de huid droger aan voelen. Nu is dat allemaal niet zo gemakkelijk bij een afgezaagd been. Even tussendoor, dat afzagen is na haar dood gebeurd en dus niet bij leven. Daarvan ben ik absoluut honderd procent overtuigd'. Hij kijkt de twee aan, die knikken. 'Ze was dus dood?' Ruud knikt nu. 'Lang? Enig idee?' 'Moeilijk te zeggen. Ze heeft namelijk dood in een vrieskist of toch zeker in een zeer koude omgeving gelegen. Het is gemakkelijker om bevroren vlees te verzagen dan zacht vlees, zoals het onze'. 'Ja maar de lijkstijfheid?' Hij schudt nu zijn hoofd. 'Die duurt niet eeuwig, maximaal zo'n dag of drie. Bovendien' gaat hij verder 'is die nooit zo stijf en stevig als wanneer een die volledig bevroren is'. 'Oké' zegt Martine. 'Een vrouw van zo'n jaar of veertig- of vijftig, die na haar dood in een vrieskist heeft gelegen. Nog iets?' De patholoog anatoom knikt. 'Er zat geen bloed meer in het been. Dat was allemaal verwijderd'. 'Oh, echt?' Ruud knikt weer. 'Twee dingen daarover. Een vrouw heeft ongeveer vier tot vier-en-een-halve

liter bloed in haar lichaam. Die kun je niet zo maar ergens weggooien. Jullie zoeken dus iemand die dat wel kan, op de een of andere wijze'. 'Slagers?' vraagt Stijn. 'Misschien. Maar ook andere beroepen kunnen dat wellicht. Omdat ze andere vloeistoffen verwerken of transporteren misschien'. 'In tankauto's, bedoel je?' 'Bijvoorbeeld, ja'. Stijn noteert iets in zijn boekje. 'En het tweede?' vraagt Martine, zijn collega inspecteur. 'Op de plaats delict, oftewel waar het been gevonden is, lag bloed'. 'Klopt ja, ik meende dat zelfs met eigen ogen daar ter plekke te hebben opgemerkt'. 'Dat was niet haar bloed'. 'Oh? Nee?' reageert ze met enige verbazing. 'Ander DNA profiel'. 'Mannelijk?' vraagt Martine. Ruud bevestigt dat. 'Misschien de dader' voegt ze eraan toe. 'Van wat dan ook' reageert Stijn. 'Van een moord, een ongeval, het weglaten lopen van het bloed of van enkel het verstopen van het been'.

8

Stijn en Martine zijn met de bevindingen over de schoen en het been naar hun leidinggevende, commissaris Corten gestapt en hebben haar kort bij gepraat. 'En nu? Wat stellen jullie voor?' 'Een grondscan in de omgeving van een van de mogelijke plekken in Beringen op basis van de coördinaten op het briefje in haar schoen'. Ze kijkt beiden aan en dan bekijkt ze nogmaals de afdruk van het briefje met eronder de mogelijke cijfercombinaties en de bijbehorende locaties. 'Ik ben al blij dat jullie niet voorstellen om in Marokko te gaan zoeken'. Hierbij tovert ze een glimlach op haar gezicht, die haar medewerkers nog niet vaak in hun carrière hebben gezien. Zij antwoorden met een soortgelijke glimlach. Hierop vraagt commissaris Corten 'Welke plek eerst?' De twee inspecteurs kijken elkaar aan. Ze beseffen dat ze daar nog niets over af hadden gesproken en dus ook niet weten hoe ze daar beiden over denken. Voordat Martine haar collega Stijn het voortouw wil geven, doet deze dat door naar haar te wijzen en te zeggen 'Mij is het om het even. Zeg jij maar Martine'. Ze had wel enige voorkeur in haar hoofd en wanneer ze dat dan toch mag zeggen, zegt ze 'De terril in Beringen. Wanneer we de link, zoals onze schouwarts voorstelde, met de geschiedenis van de mijnbouw leggen, dan lijkt een terril me de aangewezen plek om te beginnen. Daar zal het' voegt ze er nog aan toe 'al moeilijk genoeg zijn om keuzes te maken over waar en hoe te graven'. Ze doen er alle drie kort het zwijgen toe. Wellicht omdat ze weten dat het geen

gemakkelijke klus zal zijn om hier goedkeuring voor te krijgen. Voor zo'n dure operatie. Wat denken ze te vinden als er al iets te vinden zal zijn. 'Ik zal met de korpschef gaan praten' zegt commissaris Corten. 'Ik houd jullie op de hoogte, oké?'

Veel sneller dan gedacht en verwacht, stuurt commissaris Corten een bericht naar de telefoons van beide inspecteurs. 'Het is oké. Korpschef vond het van groot belang om angstreactie binnen de samenleving te voorkomen door te tonen dat wij er hard aan werken. Met name de lokale internet radiozender, die blijkbaar veel beluisterd wordt, heeft iets op gang gebracht. Neem zsm contact op met commandant van brandweer in regio waar Beringen deel van uitmaakt. Veel succes'.

De twee zaten net aan hun koffie rond drie uur in de middag, toen ze het bericht ontvingen. 'En nu?' vraagt hij. 'Eens zien wie de regiocommandant is en die opbellen. Niet dan?' Tijdens een kort onderhoud met die commandant, Irene Strouven, blijkt die reeds besloten te hebben om morgenochtend om 'o achthonderd' – zoals zij het tijdens het telefoongesprek verwoordde – te beginnen. Samen komen zullen ze op de openbare parkeerplaats. Op hun vraag of eventuele wandelaars en bezoekers niet beter vooraf gewaarschuwd kunnen worden en dus nog enkele dagen te wachten, werd meteen weggewuifd. 'Jullie willen toch geen overdreven angstreacties?' had ze gevraagd, waarop ze enkel 'Uh, nee' hadden kunnen antwoorden. 'Nou dan, morgenvroeg dus' waarna de commandant hen nog een fijne dag had gewenst en het gesprek had beëindigd.